

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Udrag fra Københavnerfortællinger

Citation: Larsen, Karl: "Københavnerfortællinger", i Larsen, Karl: *Københavnerfortællinger*, udg. af Anne E. Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-Lars-shoot-idm140596062150064.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Københavnerfortællinger

Han har godmodigt Hjertelag, - han holder af sin brillante Kone, faar Vand i Øjnene over sin kønne, døde Dreng, han synes ligefrem, det var beklageligt at høre paa, hvor skævt det gik en af hans gamle Kærester, og det var jo ogsaa Synd for Barnet, hun sad efter med: saadan en lille Orm vandrer jo uskyldig rundt i Verden. Men det er ham den selvfølgeligste Sag af Verden, at man snyder sig fra »Træskopenge«, 243 at man ligger paa Sofaen eller sidder nede hos Peter Jensen og bajrer, medens Konen passer Butiken, og man holder Gravøl hjemme over Barnet, mens Moderen er ude at rende om Begravelse o.s.v., end mere da, at man pumper ud af sine Herskaber, hvad man kan. Det mageløse er den gode Samvittigheds Selvfølgelighed, hvormed han selv beretter alt dette: det er ikke blot en naiv, naturlig Egoisme, det er ogsaa Summen af hans forfarne Livs Visdom, han hviler rolig i. Man er jo dog et Mandfolk og véd, hvordan »den skal skæres«. - Men lige saa selvfølgelig er det, at det er »simpelt« af et Pigebarn, naar hun stævner for Bidrag: at det er en Fejl af Baronnen at være saa mistroisk, saa han lumskagtig gemmer Mavebæltecigarerne, og fedtet af Kusken, naar han vil have sin Del af Underhaandsgevinsten ved Bestillingen af Liberier. To Moraler ligger saaledes til Rede hos ham, en for ham selv, en for andre, uden at der er Tale om, at de generer eller pletter af paa hinanden. I samme Aandedræt anvender han overfor samme Slags Handlen den ene Maalestok for sig, den anden for de andre, uden at blinke derved, uden at anfægtes det ringeste. Ja! hans uvilkaarlige Indretten sin Synsmaade efter sit Behov fornægter sig aldrig. Naar hans Kone har faaet Nys om et af de Børn, han har gaaende paa Græs rundt om, saa er det naturligvis en af disse »Løgnekællinger«, som har rendt med Sladder. Naar han bliver attraperet i Seng med Pigen, medens han tjener hos Enkegravinden, og der laves Staahej deraf, forklarer han Situationen for den gamle ved denne uforlignelige Vending: »Det er Sofie, der har været letsindig, Deres Naade. Og en anden har maaske heller ikke været, som han burde være.«